

HỒI 260

Kỳ Binh Âm Độ

Bạch Văn Nguyên trải tấm địa đồ lên chiếc bàn bằng gỗ mới được đóng tạm đặt bên cạnh soái trường, Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, Tuyên Vinh đều không hện mà cùng cúi đầu xem xét.

Tuyên Vinh chỉ tay vào một dãy núi nằm vắt ngang địa đồ nói: “Đây chính là Đại Hồng Sơn, cả đường núi mà cũng vẽ hết sức rõ ràng, đây mới là lần đầu tiên tại hạ được nhìn thấy một bức địa đồ tử mỹ thế này đây”.

Khấu Trọng tinh mắt, liền đọc hàng chữ nhỏ ở góc tấm địa đồ lên: “Bạch Văn Nguyên kính chế, hà thì ra Bạch huynh là cao thủ vẽ địa đồ, thật là thất kính, thất kính.” Bạch Văn Nguyên khiêm nhượng nói: “Chỉ là tài mọn gia truyền, có đáng gì đâu chứ”.

Từ Tử Lăng thở dài thán phục: “Đầu bút mà Bạch huynh sử dụng chắc phải cứng hơn bút thường gấp bội, bằng không làm sao có thể vẽ được những đường nhỏ như vậy, lại có cả màu sắc nữa, vừa rõ vừa đẹp”.

Khấu Trọng vỗ bàn nói: “Lợi hại nhất chính là không bị bay màu, chắc chắn đây là thứ nguyên liệu đặc chế rồi”.

Bạch Văn Nguyên thấy địa đồ do chính tay mình vẽ ra được thưởng thức và trọng thị như vậy, tâm tình cũng vui vẻ phần nào, gạt đầu nói: “Nhiều đời nhà tại hạ đều là địa sư, chuyên nghiên cứu phong thủy ngũ hành, vì vậy từ nhỏ đã theo gia phụ đi khắp nơi quan sát thế núi thế non, đồng thời vẽ lại làm kỷ lục, chỉ là không ngờ sau này lại dùng vào mục đích quân sự mà thôi”.

Tuyên Vinh nói: “Từ đây tới Phi Mã Mục Trường, ít nhất cũng có hơn trăm lộ tuyến, thêm vào chúng ta còn có người thông thuộc đường lối như Bạch huynh dẫn đường, còn sợ gì nữa chứ”.

Bạch Văn Nguyên cười khổ: “Do có Đại Hồng Sơn và mấy con sông lớn chặn phía Đông Nam, thế nên thực ra chỉ có năm con đường trong núi và hai con đường ở Nam Bắc Đại Hồng Sơn có thể đi được mà thôi, nguy nhất chính là mọi địa điểm đặt chòi canh đều do chính tại

hạ thiết kế, vì vậy bất luận là có ẩn giấu hành tung thế nào, cũng khó mà thoát khỏi tai mắt của đối phương. Ôi! Tất cả chỉ tại Bạch Văn Nguyên này không tốt!”.

Khấu Trọng đặc ý nói: “Nếu chúng ta không phải tới Phi Mã Mục Trường mà thắng tiến tới Di Lăng thì sao?”.

Bạch Văn Nguyên chán nản lắc đầu: “Thế lại càng nguy hơn, Tiêu Tiển từng dẫn dò Đồng Cảnh Chân, nói từ trận chiến của hai vị với Lý Mật, có thể thấy hai vị cũng rất giỏi dụng kỳ binh, vì vậy rất có khả năng sẽ bất ngờ tập kích Di Lăng, thế nên họ Đồng đã để tâm phòng bị từ trước, hơn nữa từ đây đến Di Lăng chỉ có một con đường duy nhất, chỉ sợ là càng dễ bại lộ hình tích”.

Từ Tử Lăng nói: “Bạch huynh biết An Long và Chu My sẽ đi theo đường nào không?”.

Song mục Bạch Văn Nguyên thoáng hiện sát cơ lạnh lẽo: “Tự nhiên là sẽ đi dọc theo Trường Giang, có như vậy mới không sợ Phụ Công Hựu đuổi theo”.

Khấu Trọng phẫn chấn tinh thần nói: “Bọn chúng có bao nhiêu thuyền?”.

Bạch Văn Nguyên nói: “Là một đội mười thuyền chở rượu, Bạch mỗ và người của mình cũng đi bằng thuyền chở rượu đó tới đây. Thuyền đội chắc vẫn lưu lại ở một bến nhỏ phía Tây Đồng An, giả bộ mua nguyên liệu ủ rượu, nhưng thực chất là đội An Long và Chu My”.

Khấu Trọng cười lên ha hả: “Đúng là trời giúp chúng ta rồi. Bây giờ hãy lập tức lên đường, chúng ta phải chiếm được mười con thuyền chở rượu đó trước khi An Long và độc phụ kia đến nơi, vậy thì kế ám độ Trần Thương của chúng ta sẽ có thể tiếp tục tiến hành như cũ”.

Tuyên Vinh gạt đầu tuân mệnh, lập tức chạy đi thông báo cho các tướng lĩnh.

Bạch Văn Nguyên kích động nói: “Xin Thiếu soái hãy chủ trì công đạo cho Văn Nguyên!”.

Khấu Trọng vỗ vai y nói: “Bạch huynh yên tâm, chỉ sợ đến lúc đó huynh không dứt được tình cũ thôi”.

Bạch Văn Nguyên “hừ” một tiếng, lạnh lùng nói: “Cho dù con độc phụ đó có bị phân thân lóc thịt, Bạch Văn Nguyên này cũng không chau mày lấy nửa cái”.

Từ Tử Lăng nói: “Giết Chu My thì dễ, nhưng võ công của An Long tuyệt đối không phải tầm thường, nếu để y lọt lưới thì sẽ hỏng hết đại sự đó”.

Khấu Trọng gật đầu nói: "Vì vậy chúng ta phải bàn tính kỹ rồi mới hành động, bố trí thiên la địa võng, khiến An Long không có đường thoát".

Bạch Văn Nguyên cúi đầu im lặng hồi lâu, rồi lắc đầu nói: "Tất cả đều tại Bạch mỗ không tốt, các vị không có lý do gì phải mạo hiểm vì tại hạ, tại hạ cũng không đáng phải mạo hiểm vì con tiện phụ kia. Chúng ta cướp thuyền xong hãy lập tức tiến lên phía Tây. Quân tử báo cừ, mười năm chưa muộn. Để An Long và con tiện phụ kia chung hưởng một phen, phía sau truy binh của Phụ Công Hựu lại đuổi tới như, như thế đã đủ khiến tại hạ vô cùng thống khoái rồi".

Khấu Trọng cười cười nói: "Được! Tóm lại là Khấu Trọng này đảm bảo sẽ báo thù rửa hận cho Bạch huynh. Giờ tinh thần huynh thế nào rồi, chúng ta còn phải nhờ huynh dẫn đường nữa đó!".

Lúc này thủ hạ đã dắt ngựa tới, Bạch Văn Nguyên tung mình nhảy lên, cười cười đáp: "Chỉ cần nghĩ đến con tiện phụ đó là tinh thần tại hạ đã phấn chấn trăm lần rồi, hai vị cứ yên tâm".

Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, Tuyên Vĩnh, Bạch Văn Nguyên nhảy xuống ngựa, lướt lên đỉnh dốc, dưới ánh sáng của trăng sao, bên dưới là dòng Trường Giang cuộn cuộn chảy, bên bờ sông có bảy chiếc thuyền buồm cỡ trung, đèn đuốc đều đã tắt cả.

Khấu Trọng nói: "Tạ ơn trời đất, may mà có Bạch huynh nên chúng ta mới đến sớm hơn đôi cầu nam nữ kia một bước, nhưng tại sao chỉ có bảy thuyền mà không phải mười thuyền?".

Bạch Văn Nguyên lắc đầu: "Chuyện này tại hạ cũng không rõ, có lẽ ba thuyền kia đã có nhiệm vụ khác rồi".

Từ Tử Lăng nói: "Có ai canh giữ thuyền".

Bạch Văn Nguyên nói: "Đều là thủ hạ của An Long, chúng ta hãy giết sạch bọn chúng để tránh tin tức bị lộ".

Khấu Trọng thấy đôi mày kiếm của Từ Tử Lăng nhíu chặt lại, vội vàng nói: "Như vậy quá tàn nhẫn bất nhân, chỉ cần bắt sống hết bọn chúng, rồi kiếm một nơi nào hoang vắng không người phóng thích chúng ta được, như vậy thì bọn chúng có muốn báo tin cũng khó mà làm nổi, chỉ có phi cấp truyền thư thì may ra mới nhanh hơn được chúng ta mà thôi".

Bạch Văn Nguyên ngạc nhiên: "Tác phong của Thiệu soái quả nhiên hoàn toàn khác hẳn với cha con Chu My, ôi...!".

Tuyên Vĩnh liền lên tiếng an ủi y: "Chuyện cũ đã qua, quan trọng nhất là phải nhìn về tương lai!". Kế đó y liền quay sang nói với Khấu Trọng: "Thuộc hạ từng nhiều lần dẫn quân tập kích thuyền địch cập bờ Hoàng Hà, Thiệu soái chỉ cần định ra thời khắc tấn công, đảm bảo mọi việc sẽ thỏa đáng".

Khấu Trọng gật đầu nói: "Chuyện không thể chậm trễ nữa, chúng ta lập tức bắt người đoạt thuyền, lấy nhanh đánh chậm, công kỳ vô bị, thế nào cũng thắng".

Từ Tử Lăng lướt trở về như một bóng ma, đến bên cạnh bọn Khấu Trọng đang nấp sau một đám loạn thạch: "Trên thuyền phòng vệ rất lỏng lẻo, mỗi thuyền chỉ có hơn mười thủy thủ, chỉ cần chúng ta hành động đủ nhanh, đảm bảo có thể tung một mẻ lưới bắt gọn".

Khấu Trọng đưa mắt nhìn Tuyên Vĩnh, rồi vung tay làm hiệu, họ Tuyên lập tức hú lên một tràng như tiếng cú kêu đêm, bảy đội nhân mã phục ven bờ sông lập tức rẽ làng lườn xuống nước, âm thầm bơi về phía bảy con thuyền buồm.

Tuyên Vĩnh lại phát ra tín hiệu, Bạch Văn Nguyên liền dẫn theo một đội kỵ mã chừng bốn năm trăm người từ trên sơn lộ phóng xuống, khí thế hùng hùng hổ hổ.

Tiếng vó ngựa dồn dập phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng lúc về khuya, át hết tiếng nước khua động bên dưới.

Đèn đuốc trên thuyền dần được thắp lên, nhân ảnh dịch chuyển, toàn bộ sự chú ý đều dồn cả vào Bạch Văn Nguyên và kỵ đội nguy trang.

Bạch Văn Nguyên thúc ngựa phóng lên, cao giọng quát: "Lập tức tập trung tất cả mọi người, chuẩn bị khai thuyền!".

Trên thuyền liền có người đáp lại: "Tất cả mọi người đều đã ở trên thuyền chờ lệnh, đại lão bản đâu?".

Bạch Văn Nguyên lớn giọng trả lời: "Đại lão bản sẽ đến ngay bây giờ, nhưng phía sau còn có quân Giang Hoài truy kích, mau cho chúng ta lên thuyền".

Những kẻ trên thuyền nghe thấy có truy binh, lập tức luống cuống chân tay, kẻ thì vội vàng thả ván xuống, kẻ thì chạy đi căng buồm, rối loạn như ong vỡ tổ.

Khấu Trọng nghiêng đầu lại gần Từ Tử Lăng nói: "Thành công rồi! Giờ đến lượt chúng ta xuất mã!".

oOo

“Cốc cốc!”.

Khấu Trọng gõ nhẹ rồi đẩy cửa bước vào, kéo Từ Tử Lăng đang nằm trên giường nói: “Dậy đi thôi!”.

Từ Tử Lăng lâu bàu: “Đánh thức ta làm gì chứ?”.

Khấu Trọng ngồi xuống mép giường, vươn mình lười nhác nói: “Ta cũng ngủ chẳng biết trời đất gì hết cả. Nhìn kia! Mặt trời cũng lên bằng con sào rồi đấy!”.

Từ Tử Lăng gật đầu đồng cảm: “Gi ta mới hiểu tại sao có câu lao sư viễn chinh không phải là hành vi của kẻ trí giả. Chúng ta cũng được coi là có sức chịu đựng, vậy mà đêm qua lúc ta nằm xuống giường, xương cốt toàn thân cứ như rã rời ra vậy”.

Khấu Trọng nhìn ánh mặt trời rực rỡ bên ngoài: “Lần này xem như là chúng ta may mắn, gặp được Bạch Văn Nguyên, không thì chẳng khác gì tự chui đầu vào rọ cả. Bây giờ chúng ta giả làm đội thuyền chở rượu của An Long, lại có đại tướng của Già Lâu Lan Bạch Văn Nguyên xuất diện nữa, người nói xem còn gì sơ hở nữa chứ?”.

Từ Tử Lăng trầm ngâm: “Khi An Long và Chu My tới bến thuyền, phát giác bảy con thuyền đều biến mất sẽ nghĩ gì nhỉ?”.

Khấu Trọng cười cười: “Đương nhiên là sẽ nghĩ bảy nghĩ bạ rồi, nhưng bọn chúng tuyệt đối không thể phát giác được dấu chân của chúng ta, bởi vì tất cả đều đã được xóa sạch rồi, thế nên có nghĩ thế nào cũng không thể liên tưởng tới chúng ta và Bạch Văn Nguyên được, cùng lắm cũng chỉ nghĩ là thuyền của quân Giang Hoài tới đây bắt hết cả thuyền lẫn người, hoặc đuổi cho thuyền của bọn chúng phải chạy đi nơi khác mà thôi”.

Từ Tử Lăng nói: “Còn ba thuyền còn lại đâu rồi?”.

Khấu Trọng mỉm cười: “Cũng chẳng có gì, chỉ là phụng mệnh của An Long đi về Giang Đô buôn bán. Thì ra thuyền chở rượu của An Long xưa nay đều do Đại Giang Hội coi sóc, chính là hai tên Cầu Xà Song Ngốc Bùi Nhạc và Bùi Viêm gì gì đó”.

Bùi Nhạc và Bùi Viêm có nằm mơ cũng không ngờ được rằng danh hiệu Long Hồ Song Quân của mình lại bị gã gọi thành Xà Cầu Song Ngốc.

Từ Tử Lăng đứng dậy bước ra trước cửa sổ thoải mái duỗi cả tứ chi ra, nhìn cảnh sắc mê người bên bờ sông, thở dài cảm khái nói: “Trạm tiếp theo là địa phương nào vậy?”.

Khấu Trọng nói: “Đêm nay sẽ tới Cửu Giang quận của Tiều Tiễn, chỉ cần qua được cửa ải này, đội kỳ binh của chúng ta sẽ thâm nhập được vào lòng địch. Giờ ta đã thay đổi chủ ý, muốn phá tan liên quân do Đồng Cảnh Trân thống lĩnh trước đã, Lăng thiếu gia có ý kiến gì không?”.

Từ Tử Lăng gật đầu đồng ý: “Theo lý thì nên như vậy. Chúng ta có nên thông báo cho mỹ nhân trường chủ để cùng phối hợp hành động không?”.

Khấu Trọng lắc đầu nói: “Theo Bạch Văn Nguyên thì bọn chúng tuy chưa thể công hạ Dương Dương và Viễn An, song đã vây chặt đến một con ruồi cũng không thoát, Phi Mã Mục Trường cũng đang bị giám thị nghiêm mật, chúng ta tuyệt đối không thể dă thảo kinh xà”. Kể đó gã lại nhõm người đứng dậy, đến bên Từ Tử Lăng nói: “Người thử nói xem Sư Phi Huyền đến Hợp Phì liệu có liên quan gì đến Loạn Loạn không?”.

Từ Tử Lăng gật đầu: “Chuyện này đương nhiên, cuộc đấu của bọn họ giờ đã chuyển từ đấu tranh giang hồ sang tranh đấu để giành thiên hạ. Sư Phi Huyền vì hạnh phúc của vạn dân, còn Âm Quý Phái thì lại muốn khuếch trương thế lực, chỉ cần hoàng đế là người bị Âm Quý Phái khống chế, Từ Hàng Tịnh Trai sẽ không còn đất dung thân, như vậy so với đánh bại Sư Phi Huyền thì càng lợi hơn gấp bội”.

Khấu Trọng động dung nói: “Suy nghĩ này của ngươi vô cùng hợp lý, vậy thì trong quần hùng chắc chắn phải có một người của Âm Quý Phái, kẻ đó có phải là lão gia không nhỉ?”.

Từ Tử Lăng trầm ngâm: “Lão gia quyết không thể là người của Âm Quý Phái được, ngược lại ta thấy Tiều Tiễn giống hơn, có điều nếu Tiều Tiễn đúng là yêu nhân Âm Quý Phái, vậy thì hẳn sẽ không trợ giúp chúng ta giết Nhậm Thiếu Danh, nói như vậy thì Lâm Sĩ Hồng là đáng nghi ngờ nhất”.

Khấu Trọng thoải mái dựa vào chiếc ghế kê cạnh cửa sổ, vui vẻ nói: “Nếu đúng là Lâm Sĩ Hồng vậy thì Âm Quý Phái cứ chờ mà đón nhận thất bại đi, hiện giờ nói thế nào cũng không đến lượt Lâm Sĩ Hồng ra oai, trừ phi là trong thời gian cực ngắn, y có thể cùng lúc hạ thủ Tiều Tiễn và Tống gia, bằng không thì chỉ có thể ngồi chờ người khác đến tiêu diệt mà thôi”.

Từ Tử Lăng nói: “Đừng nên coi thường bất cứ người nào, Lâm Sĩ Hồng tuy ở tít tận phương Nam, nhưng y cũng chiếm được Hồ Phàn Dương, trước mắt cả Tống gia lẫn Tiêu Tiền cũng đều không làm gì được y, vì vậy mà Âm Quý Phái mới để mặc cho chúng ta làm mưa làm gió, làm cho càng loạn càng tốt. Khi Tiêu Tiền vượt sông tiến lên phía Bắc, Lâm Sĩ Hồng sẽ có thể khuếch trương thế lực, dần dần mở rộng ảnh hưởng. Chuyện này ngươi không thể xem nhẹ được đâu”.

Khấu Trọng vỗ bàn nói: “Có đạo lý! Cũng có khả năng Lâm Sĩ Hồng căn bản không hề có quan hệ gì với Âm Quý Phái, yêu nhân thật sự có thể là Lưu Vũ Châu, Lương Sư Đô, Đậu Kiến Đức, thậm chí là Lý Tử Thông, Chu Xán, Tào Ứng Long cũng không chừng... hà hà, trò chơi giải đố này đúng là hứng thú thật”.

Từ Tử Lăng ngồi xuống một chiếc ghế khác, mỉm cười nói: “Chỉ cần làm xong một chuyện, không cần biết kẻ nào là yêu nhân của Âm Quý Phái, chúng ta cũng có thể phá hoại được âm mưu của Âm Quý Phái”.

Khấu Trọng phẫn chấn nói: “Là chuyện gì?”.

Từ Tử Lăng thần nhiên đáp: “Chính là công hạ Tương Dương, đuổi Tiền Độc Quan và Bạch Thanh Nhi đi”.

Đôi mắt hổ của Khấu Trọng sáng rực lên, gật đầu nói: “Đúng lắm! Tương Dương là cứ điểm quan trọng nhất của Âm Quý Phái ở Trung nguyên, hừ, ngày ta công hạ Cảnh Lăng, thì cũng chính là ngày báo hiệu cho sự bại vong của Tiền Độc Quan, dù là Thiên Vương lão tử cũng không cản được Khấu Trọng này!”.

Trong bóng đêm mù mịt, bảy chiếc thuyền buồm chậm chậm đi qua thủy vực của Cửu Giang quận.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều đã đeo mặt nạ lên, đứng phía sau lưng Bạch Văn Nguyên, chuẩn bị ứng phó với bất kỳ đột biến nào.

Trong lòng hai gã đều không hẹn mà cùng dâng lên một cảm giác kỳ lạ.

Chính tại toà thành lớn bên bờ Nam Trường Giang này, bọn gã đã giết được Nhậm Thiếu Danh trong hoàn cảnh thập tử nhất sinh, phá hoại được âm mưu của người Thiết Lạc và Âm Quý Phái, xoay chuyển cả hình thế phương Nam, đồng thời cũng khiến cho thanh danh hai gã vang lừng khắp thiên hạ.

Cửu Giang từng trước sau đổi chủ mấy lần, cuối cùng mới lọt vào tay Tiêu Tiền, khiến cho Lâm Sĩ Hồng bị bức lùi về Phàn Dương.

Một con thuyền nhỏ của quân Ba Lăng tiến về phía bọn gã.

Bạch Văn Nguyên lên thuyền chào hỏi tên đầu mục, đương nhiên là không có vấn đề gì, chúng nhân đang thăm thử phào nhẹ nhõm thì một chiến thuyền bất ngờ rời khỏi bến, thẳng tiến về phía bảy chiếc thuyền của bọn Khấu Trọng.

Bạch Văn Nguyên ngạc nhiên hỏi: “Có chuyện gì vậy?”.

Tên đầu mục kia hoang mang đáp: “Là thuyền của Trần Vũ tướng quân, có lẽ là Trần tướng quân muốn nói chuyện với Bạch tướng quân đó”.

Chúng nhân than thầm trong bụng, chỉ đành ngậy người ra đợi. Nếu để đối phương nhận ra, vậy thì bao nhiêu công lao trước kia đều sẽ tan thành bọt nước, có giết thêm mấy người cũng chẳng có ích lợi gì.

Thuyền địch từ từ áp lại gần, một viên tướng lĩnh và bốn năm tùy tùng tung mình nhảy lên, cười ha hả nói; “Bạch tướng quân khỏe chứ, sao không thấy My công chúa đâu?”.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều thở phào nhẹ nhõm.

Bạch Văn Nguyên bước lên thì lễ nói: “Trần tướng quân xin đừng trách tiểu tướng đi qua mà không vào chào hỏi một tiếng, bởi vì thời gian quá khẩn cấp nên tại hạ bị buộc phải lập tức trở về, My công chúa có chuyện vẫn còn lưu lại Hợp Phì, chắc khoảng hai ba ngày nữa mới tới đây được”.

Trần Vũ gật đầu nói: “Chuyện này ta sao dám trách tướng quân chứ, lần này Trần mỗ lên thuyền báỉ phổng là có một chuyện muốn nhờ vả Bạch tướng quân đây”.

Bạch Văn Nguyên cười ha hả nói: “Trần tướng quân không cần khách khí, chỉ cần tiểu tướng có thể làm được, tuyệt đối sẽ không chối từ”.

Trần Vũ nói: “Chuyện này đối với Bạch tướng quân mà nói chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay mà thôi. Chuyện là hôm trước chúng ta có chặn được một con thuyền của Phi Mã Mục Trường, giết chết hơn mười người, nhưng lại để một tên chạy thoát, tới hoàng hôn ngày hôm nay mới bắt lại được, đang định nghiêm hình bức cung thì nghe có Bạch tướng quân đến. Không biết có thể nhờ tướng quân giúp đưa kẻ này giao cho Đồng soái được không? Kẻ này võ công tương đối cao, chắc cũng có chút địa vị ở Phi Mã Mục Trường, hơn nữa lại từng gặp mặt hai tên tiểu tặc Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, sẽ rất có ích cho Đồng soái”.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nghe mà vừa bi vừa hỉ, bi tự nhiên là vì các huynh đệ trong Phi Mã Mục Trường bị sát hại, hỉ là vì không tốn chút công sức cứu được một nhân vật quan trọng của Phi Mã Mục Trường, mà rất có thể chính là tên tiểu tử Lạc Phương cũng không chừng.

Bạch Văn Nguyên đương nhiên là lập tức đáp ứng.

Trần Võ quát lớn: "Giải hấn tới đây cho ta!".

oOo

Thuyền rời Cửu Giang.

Lạc Phương để mình trần cho y sư băng bó vết thương, vừa uống trà, vừa nói: "Ta vốn tưởng đã hết đời rồi, không ngờ lại gặp được hai người, thật đúng là như nằm mộng vậy".

Khấu Trọng gằn giọng nói: "Đây căn bản là một cạm bẫy, bọn chúng cố ý thả huynh đi cầu viện chúng ta, lúc trở về mới hạ thủ đối phó. May mà lão thiên gia có mắt, để chúng ta gặp được huynh đó".

Tuyên Vĩnh nói: "Hiện giờ thắng bại quyết định ở nhanh hay chậm, ai nhanh hơn, người đó sẽ chiến thắng. Chúng ta không còn sự lựa chọn nào khác nữa, chỉ có thể lên bờ ở địa điểm có lợi nhất, sau đó dùng toàn bộ tốc lực tấn công cho Đồng Cảnh Trân không kịp trở tay, rồi lại thừa thế phối hợp với đại quân của mục trường, tổ chức phản công trong lúc địch nhân đang hoảng loạn, tốc chiến tốc thắng".

Ánh mắt chúng nhân đều dừng lại trên người Bạch Văn Nguyên.

Bạch Văn Nguyên tự tin nói: "Ba ngày nữa chúng ta sẽ rẽ vào Tử Thủy, rồi lên bờ ở Xuân Phong Độ cách Đương Dương chừng mười dặm về phía Nam. Tại hạ đảm bảo có thể qua mắt được tất cả các quan khẩu cho đến tận đồn Xuân Phong nơi Đồng Cảnh Trân giấu quân. Đợi Bạch mỗ vẽ xong địa đồ, sẽ cùng các vị nghiên cứu xem làm cách nào cho họ Đồng nếm mùi đại bại".

Khấu Trọng hân hoan nói: "Vậy chúng ta hãy dùng ba ngày này để nghỉ ngơi, bồi dưỡng tinh thần, đến lúc đó sẽ không phải là quân binh mệt mỏi mà là một đạo kỳ binh sinh long hoạt hổ, bách chiến bách thắng!".

Chúng nhân đều gật đầu tán thưởng, sĩ khí lên cao tới cực điểm.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>